

бутватамъ да синамъ примъстенце, но не може. Децата сж изпрепелели ржце, крака като живъ плетъ. Той се отдръпва назадъ, опухва единъ голъмшъкъ камъкъ до дуvara и сѣда. И тѣкмо сѣда, единъ гърлестъ гласъ отъ сандъчето започва: „Имало едно време единъ Главчо съ две глави. . .

— Лелеее? Съ две глави? — хваща се за главата Пѣйчо, децата се извърщатъ, позасмиватъ се и пакъ зѣпватъ напредъ.

. . . Главчо билъ на петъ годинки. . .

— И азъ съмъ на петъ, — казва си Пѣйчо, надига се като да зърне нѣкого отъ радиото, но не вижда никого и пакъ си сѣда.

. . . Ходѣлъ Главчо съ дѣда си да пасатъ овцитѣ. Биелъ го дѣдо му, когато опустнѣлъ овцитѣ, декалъ го като куче, не давалъ му да яде. Страшно дотегнало на Главча. „Бѣгай, рекла му едната глава, лудъ си, ако робувашъ повече на тоя въртоглавъ старецъ! Ти си здравъ, уменъ, ще спечелишъ много пари, ще станешъ богатъ, царъ ще станешъ! . . . „Бря, тупналь си калпака Главчо, царъ ще стане. . .“

— Ще стане, я! . . . обажда се на свой редъ Пѣйчо и про-

тѣга шийка да види сякашъ какъ иззадъ това лѣскаво сандъче ще пѣкне Главчо съ дветѣ глави и ще побѣгне отъ дѣда си. Но оттамъ само гърлестия гласъ се провиква: . . . „Стоой, Главчо, спрѣла го другата глава, стой! . . . По-хубаво оттукъ никжде нѣма. Ще паете съ дѣда си овцетѣ, ще доите на пладне прѣсно пѣнесто млѣкце, ще го пиешъ съ кратунката, а като дойде Гергьовденъ, ще отдвоите отъ агънцата и ето ти на тебе новъ калпакъ и цафарка. Стой си тукъ, по-хубаво оттукъ никжде нѣма.“ „Не, рекъль Главчо, ще бѣгамъ. Свирналь на псетата, на Мечо, ела самъ, Шариче, метналь торбичката съ хлѣбецъ и сиренце, навирилъ кривака съ чамалюшката на края, и хваналь пустата гора. Чиръ, чиръ, чиририкъ, — смѣятъ му се врабчетата, га-а-а, — кривятъ му се гаргитѣ, буху-буху — канятъ му се съ кървави очи бухали, мяу. . . куку-мяу. . . мяуу, — мяучатъ сякашъ диви котки, лисици сякашъ прошумватъ, мечки зареваватъ, вълци. . . гората писна. Ами сега? Оплашва се Главчо, гледа тъмната гора, гжститѣ клонаци закрили като облаци небето, едритѣ бурени, колкото него чакъ, задушва се, вика: Мечо, Шариче,